

35 години, левентъ, башъ турска харамия. Неговото име бѣ *Първанъ*.

За тогова Първана, казваха да е Шумненецъ, но да ли бѣ родомъ отъ гр. Шуменъ, или отъ нѣкой се врѣме приселенецъ тукъ, не зная, само това зная, че той по нищо не приличаше на тогавашнитѣ Шумненци. Шумненския гражданинъ и днесъ при свободна България не се рѣшава тѣй лесно, безъ вѣлюща нужда, да остави да изстини Адамовото му ребро, или да остави за малко врѣме уголялата си кжца, или празния си дюгенъ, и да иди да търси прѣпитанието си вънъ отъ града си, а камо ли въ турско врѣме, когато не бѣ сигуренъ за цѣлокупното си завръщане? Освѣтъ това, ний знаемъ че Шумненеца — българинъ въ тѣхъ врѣмена се отличавахе съ похвалнитѣ качества на единъ добъръ патриотъ гражданинъ, на единъ благоговѣенъ християнинъ: искрѣнно гостоприемство, непритворна обичъ, любовъ къмъ ближния, състрадание, спомагание на бѣднитѣ, праотеческо благочестие, строго пазение пости, празници, редовно посѣщение Божий домъ, готовность на пожертвования за всѣко общо добро, за черква, училища, читалища, всички тия похвални, благородни черти притежаваха, не само заможнитѣ граждани — Шумненци, но и най долния бѣднякъ, — еснафинъ. Колкото за Първана, ако го погледнеше вънкашно, той бѣ добъръ християнинъ, но той повече служаше Маммону отъ колкото на Бога; повече бѣ Фарисей отъ колкото Митаръ. Посбирваше се съ съгражданитѣ си, но не толкова отъ обичъ, отъ любовъ, колкото отъ интересъ: говоряше ли се за печалби, той ще съ напрѣгнати уши да слуша,